

Regalar vots

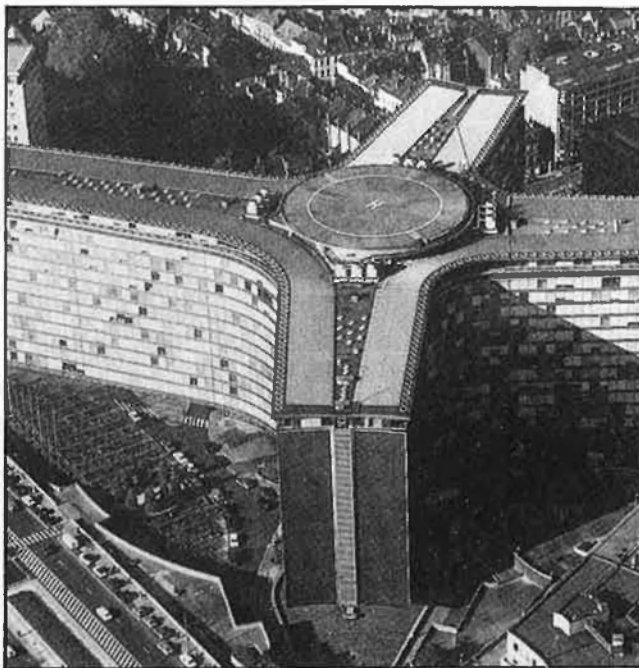
Si no es produeixen ràpidament acords o coalicions electorals imprevisibles, i segurament improbables, les pròximes eleccions al Parlament Europeu tindran un resultat molt semblant a les passades. És a dir, que demostraran, entre altres coses, l'esplèndida capacitat que tenen els electors d'aquest país per regalar enormes quantitats de vots sense rebre absolutament res a canvi. Una generositat espectacular, i en el cas especial dels valencians, absolutament exemplar.

Tot fa pensar que, per la major part de l'electorat de casa nostra, i dels partits que el representen, les eleccions europees són un tema rigorosament de política espanyola. Que, salvant l'excepció de Convergència i Unió —perquè el seu pes electoral li proporciona una certa garantia— *totes* les altres forces polítiques que ens demanen el vot es miren les eleccions vinents, com es van mirar les passades, des d'una posició estrictament subordinada. Especialment, com sol passar, les forces polítiques del País Valencià.

En primer lloc, ja és ben alligador que dels quinze eurodiputats elegits als tres Països Catalans, *onze* hagen estat elegits dins de partits o coalicions espanyoles. És a dir, que no tenen cap obligació —ni teòrica ni pràctica— de defensar ni representar al Parlament Europeu altres interessos que no siguin els espanyols, dins del grup corresponent. Ningú no pot pensar que els tres diputats valencians, o els tres catalans, del grup socialista hagen d'actuar a Estrasburg com a valencians o catalans. Menys encara, que els tres diputats *catalans* del CDS es consideren a si mateixos diputats *catalans*. Realment, va ser una gran idea, convertir tot el territori de l'estat en una sola circumscripció electoral: de cara a Europa, cal que siguem tots espanyols per igual, i que ser qualsevol altra cosa resulte quasi insuperablement difícil.

Ara bé, donades aquestes condicions, hi ha qui encara

les aprofita, com a mínim, per aconseguir eurodiputats de casa, encara que siga dins de partits espanyols. Hi ha qui ni d'això no és capaç, ni se'n preocupa. Resultat: a Catalunya van eixir en les eleccions passades onze eurodiputats del país, i al País Valencià només tres. CiU va traure els seus tres diputats, però també va traure tres diputats catalans al PSC-PSOE, i tres al CDS i un AP i un altre EC-IU. Si actuaren després com a catalans, és un altre tema, però el vot no es va perdre. Els valencians som diferents: el PSOE sí que va fer les llistes de manera que tres diputats valencians arribaren a Estrasburg, però prop

de mig milió de valencians va votar les llistes d'AP, més de dos-cents mil les del CDS i cent mil les d'IU... a fi de permetre amb els seus vots l'elecció de diputats qui sap si murcians, andalusos o gallecs: ¡ni un valencià no es va aprofitar d'aquests vuit-cents mil vots! Exemplar: això sí que és ofrenar glòries a Espanya, poca broma.

L'altra dèria, minoritària, nacionalista o més o menys d'esquerres, sembla que és ofrenar noves glòries a Euskadi. Si els números no fallen, prop de dos-cents cinquanta mil vots *nostres* han anat a parar, amb tota consciència a voluntat, no enganyats, a llistes encapçalades per bascos. Amb una mica de bona voluntat i d'imaginació,

amb aquests vots i uns pocs més hauríem tingut —o podríem tenir— un diputat nacionalista i d'esquerra propi. Però la fascinació basca sembla irresistible: els caps de llista d'Eusko Alkartasuna i d'Herri Batasuna són eurodiputats gràcies en part als nostres vots, i el cap d'Euskadiko Ezkerra hi va estar a punt. ¿Què n'han tret, d'aquests vots regalats, els nostres nacionalistes d'esquerra? És un misteri i, si és una realitat, és invisible.

Tot plegat, si bé es mira, les eleccions europees —les passades, i segurament les pròximes— reflecteixen bastant clarament el nivell real de consciència político-nacional de la nostra societat. D'inconsciència, caldria dir. □